

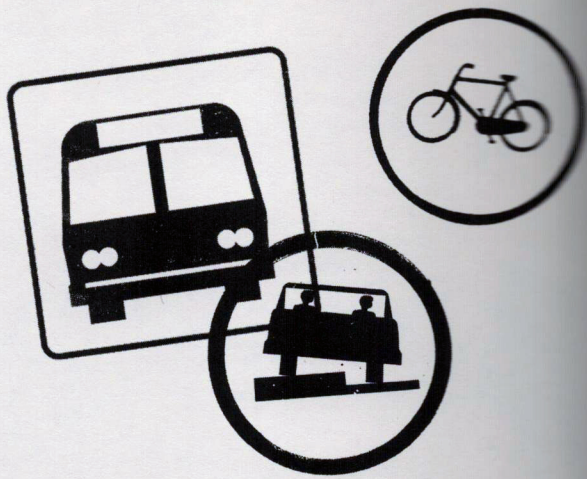
سفرنامه‌ها و عکس‌ها

مارک دو پلو

منصور ضابطیان

 MOSALLAS
PUBLICATIONS

حیه‌های تفریحی و سرگرم‌کننده‌اش، یک سویی‌ی مهم فرهنگی دارد. آشنایی با سرزمین‌های دیگر آدم را از چارچوب دگم فرهنگی‌اش خارج می‌کند و او را به این نتیجه می‌رساند که همه‌ی دنیا همین چار دیواری محصور اطرافش نیست و تازه می‌فهمد که در گستره‌ی این جهان چقدر ناچیز است و دنیا چقدر شوخی‌تر از آن چیزی است که تصور می‌کرده. در عین حال به این نتیجه می‌رسد که دنیا آنقدرها هم که فکر می‌کرده بزرگ نیست و آدم‌های به ظاهر غریبه در جهان چگونه به فصل مشترک‌هایی در تفکر و احساس می‌رسند.

کتاب پیش رو مجموعه‌ای است از گزارش‌های شخصی‌ام به کشورهای کنیا، آلمان، هند، بلژیک، جمهوری چک، پرتغال، عراق، یونان و برزیل. برخلاف جلد پیشین که مجموعه‌ای بود از گزارش‌هایی که در مطبوعات به چاپ رسیده بود، بخش عمده‌ی این کتاب برای نخستین بار است که به چاپ سپرده می‌شود.

مثل همیشه باید از کمک‌های نیما سلیمی، مدیر نشر مثلث سپاسگزاری کنم که جدای از دوستی چند ساله، برای چاپ یک سفرنامه‌ی آبرومند نهایت تلاشش را به‌کار می‌گیرد. همچنین دوست خوبم احمد رضا غنی در جمع‌آوری مطالب، انتخاب عکس‌ها و امور اجرایی کتاب زحمات فراوانی کشید که جا دارد از او نیز سپاسگزاری کنم. فقط می‌ماند مسعود مرگان، طراح گرافیک کتاب که به‌رغم همه‌ی بدقولی‌هایش باید از او نیز به‌خاطر خلاقیت‌هایش متشکر باشم.

منصور ضابطیان
زمستان ۱۳۹۲

هیچ‌گاه تصور نمی‌کردم نوشته‌هایم درباره‌ی سفر تا این حد مورد اقبال عمومی قرار گیرد و باعث شود با انرژی بیشتری به تهیه و تدوین کتاب دیگری دست بزنم که مجموعه‌ای جدیدتر است از سفرهایی که در دو سال گذشته رفته‌ام. سفرهایی به این سوی و آن سوی جهان که نمی‌دانم هدف واقعی‌اش چه بوده و چیست، اما این را می‌دانم که با سفر، مفهوم لذت از جهان هستی را بیشتر دریافته‌ام و احساس خوشبختی بیشتری کرده‌ام. این احساس خوشبختی به‌واسطه‌ی بخش خوش‌گذران‌های سفر نیست که در حضر هم می‌توان خوش گذراند، اما احساس خوشبختی نکرد. این احساس تنها با تجربه‌ی سبک زندگی مردم جهان است که پدید می‌آید. اینکه بینی چگونه می‌شود در یک زاغه در روستایی در شهر مومباسای کنیا زندگی کرد و خوشحال بود و چگونه می‌توان در عمارتی باشکوه در پورلی هیلز کالیفرنیا بود و دست به خودکشی زد. سفر بیش از هر چیز کارکردی درونی دارد در یافتن فرمول‌های مناسبی برای ساخت یک دنیای شخصی. دنیایی که مختصاتی کاملاً ویژه دارد که به تعداد آدم‌های جهان تعدد می‌یابد. احساس خوشبختی کردن تنها و تنها در گرو کشف این فرمول و بنا کردن این دنیای مبتنی بر علایق شخصی و گرایش‌های روانی است. آدمی یا به این فرمول شخصی دست پیدا می‌کند یا نه. اگر دست پیدا کند، در هر موقعیت تاریخی، جغرافیایی، اجتماعی و سیاسی که باشد می‌تواند راه‌های احساس خوشبختی را بیابد و تکرار می‌کنم که سفر در درک این مفهوم بسیار موثر است. برای کسانی که این کتاب را مستقل و جدا از کتاب نخست (مارک و پلو) می‌خوانند، بخشی از حرف‌هایم در آن جلد را تکرار می‌کنم که سفر جدا از